

nosti přivést a dokončiti. Této povinnosti nebyl sprostěn ani smrtí dcery, která ve věku 17 let, v půl roce po uzavření oné smlouvy zemřela. Mělť jako opatrovník jmění dceřina tytéž povinnosti, jaké stihají poručníka (§ 282 obč. zák.). Poručnictví i opatrovnictví končí sice smrtí poručenice (opatrovance), avšak poručenstvo (poručník i poručenský soud) zůstává i na dále povinno jednání, jménem svěřence započaté, dokončiti, když by započaté jednání bez zřejmé škody dědiců nebylo lze přerušiti. Tytéž povinnosti mají otec nezletilce a soud opatrovnícký (§§ 282, 249 a 1022 obč. zák. Stubenrauch komentář k Šu 249 obč. zák.). Má tedy otec zůstavitelky, jako opatrovník jejího jmění právo i povinnost žádati, by zmíněná postupní smlouva byla schválena dodatečně po smrti dceřině soudem opatrovníckým, zakládá-li se na pravdě otcovo tvrzení, že by jinak na patrný úkor dědiců postoupený dům musil býti vrácen postupitelce Rosalii Š-ové, aniž by bylo zde záruky, že daná protihodnota bude pozůstalosti vrácena (§ 1022 obč. zák.). Nevadí, že úřad otcovského opatrovníka smrtí dceřinou již zanikl, tím nezanikla jeho povinnost, dokončiti jednání započaté, a nezanikla ani pravomoc bývalého opatrovníckého soudu ohledně úkonů, spadajících do doby, kdy opatrovnictví otcovo nad jméním dceřiným ještě trvalo. Nižší soudy neposoudily tedy věc po právní stránce správně, uznavše, že po smrti nezletilé dcery žadatelovy nelze dodatečné opatrovnícké schválení zmíněné postupní smlouvy udělit. Jich rozhodnutí trpí patrnou nezákonností (§ 16 nesp. pat.).

Čís. 3502.

Výdělková daň požívá za ostatních podmínek zákonného zástavního práva na celé nemovitosti, i když poplatník jest vlastníkem jen její ideální části.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 51/24.)

E x e k u č n í s o u d přikázal z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, náleževší polovicí Josefu V-ovi a polovicí Františce V-ové, výdělkovou daň k zaplacení z celé vydražené nemovitosti, rekursní soud pouze z polovice Josefa V-a. **N e j v y š š í s o u d** obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle Šu 76 zákona o přímých osobních daních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. přísluší výdělkové dani zákonné zástavní právo k nemovitostem osoby daní povinné, za dalších, tam uvedených podmínek, které zkoumati zde není třeba, poněvadž odpor proti přikázání výdělkové daně z dražebního výtěžku se jich netýká. Zodpověděti jest pouze otázku, zdali výdělková daň, kterou dluhuje Josef V., požívá zákonného zástavního práva pouze na jeho polovici usedlosti, či na celé usedlosti. Odpověď zní v ten způsob, že ručí celá usedlost a nikoli pouze polo-

vice Josefa V-a. V uvedeném §u 76 je totiž řeč o nemovitostech osoby daní povinné proto, poněvadž zákonodárce předpokládal při tomto zákonném ustanovení, že poplatník jest vlastníkem celé nemovitosti; ale zákonodárce klade při tom v §u 76 důraz na věcné ručení celé nemovitosti, i kdyby věnována byla jen částečně živnosti, podléhající výdělkové dani. Z toho následuje, že, když poplatník jest jen vlastníkem ideální části a nikoli celé nemovitosti, ručí za výdělkovou daň celá nemovitost a nikoli pouze poplatníková ideální její část, neboť jsou možny případy, že ideální podíl poplatníkův na nemovitosti jest jen nepatrným, ale celá nemovitost jest určena k výdělkovým účelům a poskytuje spoluvlastníkům skoro celý výnos ze živnosti, na nemovitosti provozované. Slovy, že ručí jen nemovitost poplatníková, chce zákonodárce vyjádřiti, že ručení nemovitosti nastává pouze tenkrát, jest-li živnostník skutečným vlastníkem nemovitosti, na rozdíl od pouhého nájemce jejího, nebo poživatele, prekaristy a pod., nikoli však, že nemovitost ručí jen v případech, když živnostník jest vlastníkem celé nemovitosti, a nikoli v případech, když mu náleží toliko ideální její část. Při posouzení otázky věcného ručení nemovitosti za výdělkovou daň tedy nerozhodují ideální podíly spoluvlastníků, nýbrž za tuto daň ručí, jsou-li zde ostatní zákonné podmínky, celá nemovitost, i když poplatník jest jen vlastníkem polovice nebo jiné ideální její částky. Správnosti toho nasvědčuje úvaha, že není možno, provozovati živnost na ideální části nemovitosti ve smyslu §u 10 knih. zákona, nýbrž pouze na celé nemovitosti, nebo na fysické části její, tato fysická část však nepatří žádnému ze spoluvlastníků výhradně, nýbrž jen všem spoluvlastníkům společně podle §u 361 a §§ 825 i násl. obč. zák.

Čís. 3503.

Smír jeví účinky pouze mezi smluvními stranami a jejich dědici. Pro a proti singulárním nástupcům jest účinným jen, když vstoupili v právní poměr smírem upravený po uzavření smíru.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, Rv II 719/23.)

Žalobkyni byly při práci u žalovaného rozdrceny řezačkou tři prsty. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, a uvedl po právní stránce v

důvodech:

Odvolací soud rozhodl srovnale se soudem první stolice z toho důvodu o žalobním nároku zamítavě, protože má zjištěno, že dovolatelka uzavřela se zástupci dolnorakouských zemských pojišťovacích ústavů ve Vídni o nároku, který uplatňuje v žalobě, narovnání, podle kterého